

Sygn. akt II UK 278/19

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku J.P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z
wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 października 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 20 marca 2019 r., oddalił apelację J.P. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 16 października 2018 r., mocą którego oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego w przedmiocie przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W sprawie ustalono, że ubezpieczony jest z zawodu mechanikiem i pracuje w P. jako elektromonter. W dniu 19 marca 2016 r. uległ wypadkowi przy pracy i z tego tytułu pobierał rentę wypadkową do 30 kwietnia 2018 r.

W toku postępowania przed organem rentowym stwierdzono, że odwołujący się nie jest osobą nadal niezdolną do pracy w związku z wypadkiem. Sąd

Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy, zdaniem których ubezpieczony jest obecnie zdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Pogląd ten zaaprobował Sąd Apelacyjny, akceptując wnioski wynikające z opinii biegłych, gdyż była ona kompleksowa. Jednocześnie Sąd Apelacyjny odniósł się do zastrzeżeń odwołującego się, przyjmując, że nie mają one merytorycznego znaczenia, bowiem biegli uwzględnili fakt leczenia fizjoterapeutycznego oraz skutki leczenia (wynik badania z 4 lipca 2018 r.) kolana podudzia prawego. W rezultacie Sąd drugiej instancji orzekł z mocy art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł pełnomocnik odwołującego się, zaskarżając go w całości.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na jej oczywistą zasadność. Zdaniem skarżącego, doszło do naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., gdyż skarżący złożył nową dokumentację medyczną. Dalej, w ocenie skarżącego, doszło do naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 381 i 382 k.p.c., bowiem w sprawie pojawiły się nowe okoliczności sprawy, które wymagały dalszego zasięgnięcia wiedzy specjalistycznej.

Nadto, zdaniem kasatora, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do pytania: czy możliwe jest orzekanie wyłącznie na podstawie opinii biegłych w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy? W tej mierze należy rozważyć czy opinia, która nie przekonała sądu i nie może być zweryfikowana stanowi uzasadnioną podstawę rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Skarżący odwołał się do przesłanki wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego oczywista zasadność skargi kasacyjnej jest rozumiana jednolicie. Chodzi o kwalifikowane, rażące uchybienia sądu drugiej instancji, które są widoczne *prima facie* bez potrzeby wszechstronnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318) i polegają na takim naruszeniu norm prawnych, które nie budzi wątpliwości, a możliwe są do stwierdzenia przy

wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2007 r., I PK 113/07, LEX nr 896056). Niemniej sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia konkretnych i powołanych w podstawach kasacyjnych przepisów prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 130/11, LEX nr 1215258).

W ramach przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący wskazał na przepisy (art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 278 k.p.c. oraz art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 381 i 382 k.p.c.), które w jego wyobrażeniu ujawniają mankamenty procedowania Sądu Apelacyjnego. Tak sformułowany postulat jest błędny. Po pierwsze, zgromadzone w sprawie dowody podlegały ocenie w myśl zasady swobodnej oceny dowodów. Zawarte w uzasadnieniu Sądu drugiej instancji argumenty nie pozostają w opozycji do zasad logicznego rozumowania i nie są skrajne czy atypowe. Jeżeli sąd wyjaśnił, dlaczego uznał opinię za kompleksową, to odmienne zapatrywanie w tej mierze skarżącego nie oznacza spełnienia się dyspozycji opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jednocześnie Sąd Apelacyjny wyjaśnił, jakie znaczenie mają złożone do sprawy dokumenty w dniu 5 marca 2019 r. Nie można przy tym zapomnieć, że część z nich została sporządzona po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy. Tego rodzaju spostrzeżenie jest o tyle istotne, że sprawa przywrócenia renty z tytułu niezdolności do pracy ma określony punkt zwrotny. Jest nią data wstrzymania tego prawa, a więc 30 kwietnia 2018 r. Z samego faktu kontynuacji fizjoterapii nie wynika teza o oczywistości wniesionego środka.

Nie ma także przesłanek do przyjęcia skargi kasacyjnej z uwagi na przesłankę umiejscowioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ten warunek jest spełniony,

jeśli chodzi o zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, LEX nr 2110562).

Powyższego warunku nie spełnia argumentacja skarżącego. Po pierwsze, walor opinii biegłych został dostatecznie wyjaśniony w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. uchwały: z dnia 1 czerwca 1988 r., III UZP 5/88, OSNC 1989 nr 5, poz. 76; z dnia 30 października 1985 r., III CZP 59/85, OSNC 1986 nr 9, poz. 140; z dnia 29 listopada 1977 r., III CZ 88/77, OSNC 1978 nr 5-6, poz. 87 oraz wyroki: z dnia 12 października 2017 r., I UK 415/16, LEX nr 2426578; z dnia 13 września 2016 r., I UK 344/15, LEX nr 2122403; z dnia 8 września 2015 r., I UK 430/14, LEX nr 1809930; z dnia 11 kwietnia 2013 r., I UK 583/12, LEX nr 1555280). Tymczasem skarżący usiłuje z tego typowego problemu uczynić nierozpoznane dotychczas problemy prawne, co w naturalny sposób ma jedynie pozorne znaczenie w sprawie. To, że opinie w różnych sprawach zawierają szeroki wachlarz argumentacji wynika z mnogich stanów faktycznych, których dotyczą. Każda sprawa jest indywidualna, czemu zresztą dał wyraz Sąd Apelacyjny w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia. Po drugie, problem orzeczniczy w zakresie oceny przesłanek uzasadniających przywrócenie prawa do renty wypadkowej zawiera się w zwykłej wykładni prawa, która w żaden sposób nie została w rozpoznawanej sprawie wykreowana pod kątem istotnego zagadnienia prawnego. Z samego faktu, że w sprawie o rentę konieczne jest zasięgnięcie wiedzy medycznej nie wynika doniosłość problemu prawnego. Natomiast obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych opinii powstaje dopiero wtedy, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest niekompletna, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, niejasna, czyli nienależycie uzasadniona, to jest gdy przedstawiona ekspertyza nie pozwala organowi

orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2010 r., II CSK 119/10, LEX nr 603161).

Z tych względów orzeczono z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.